

Een muzikale familie

Familie De Niet-Doorsnee was een rommelig, maar muzikaal gezin met zeven kinderen in de leeftijd van vier tot negentien jaar, vier meisjes en drie jongens. Eén jongen was een adoptief- en één meisje pleegkind.

De vader speelde contrabas en de moeder pianoforte. Alle kinderen bespeelden een instrument dat ze zelf uitgekozen hadden. Voor de koningsdagviering hadden ze toegezegd een speciaal muziekstuk ten gehore te brengen in het auditorium van de Technische Universiteit Delft.

Ze besloten een octet te vormen want de oudste – die harp speelde – viel af. Zij had een optreden buiten de stad. De oudste twee meisjes speelden respectievelijk viool en viola da gamba, de jongste kon goed overweg met de castagnetten. De jongens speelden fluit, fagot en djembé.

Voor deze samenstelling was het flink zoeken naar een geschikt muziekstuk. Op zoek naar bladmuziek brachten de ouders dagen door in het Nederlands Muziek Instituut. Ondanks uren zoeken vonden ze niets geschikts voor het doel dat zij voor ogen hadden. Omdat de datum steeds dichterbij kwam, nam de moeder een ad-hocbeslissing: ze ging zelf componeren.

Het werd een vrolijk stuk, ingewikkeld om te spelen, maar alle acht oefenden ze dagelijks met veel plezier in de rooms-katholieke Sint-Hippolytuskapel. Binnen de kortste keren stonden er hordes mensen buiten te luisteren en was men teleurgesteld wanneer de repetitie geëindigd was.

De compositie in b-mineur was allesbehalve een kakofonie van tonen. Het begon langzaam en allengs ging het sneller en sneller naar een ware apotheose.

Op 27 april ging de familie per paardenkoets naar de TU. Hun optreden werd een eclatant succes. Na de staande ovatie en de vele 'bis, bis' gaven zij een toegift. De ouders speelden eerst een quatre-mains, de kinderen vielen na vijf minuten in.

Koningsdag Delft was geslaagd en niet in de laatste plaats door het optreden van deze muzikale familie.